

CHRISTUS JESUS
Baptizatur.

Text. n. 13. Tunc venit Jesus à Galilæa in Iordanem: De quo mysterio latè egi tom. 1. in Evangelia, lib. 3. cap. 2. per 28. Quaestiones: adde.

QUESTIO V.

Quare Spiritus Sanctus in forma Columbae apparuit super caput Christi?

24. Textus.

Dicitur in Text. n. 16. Ecce aperti sunt ei caeli, & vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam, & venientem super se: Quod mysterium explicavi citato cap. 2. q. 19. 20. 21. 22. breviter adde ad majorem doctrinam.

25. D. Chryl.

Primo, in magnam laudem Baptista ait D. Chrysostomus hom. 16 in Joan. Cum alter baptizaret, alter baptizaretur, ne quis de Joanne id verbum dictum arbitraretur, venit Spiritus Sanctus, qui hujusmodi amovet dubitationem: Venit Divinus Spiritus Sanctus, ut Christum ablutum in aquis manifestaret; ac à Baptista secerneret. Tamen Paterna vox tam hic, quam in Transfiguratione in monte Thabor auditur. Matth. 17. n. 5. & tamen non apparet Spiritus Sanctus, ut modo in Jordane, nam in Thabor aderant tres Apostoli, Petrus, Joannes Evangelista, & Jacobus, & cum ibi Patris vox intonat, Hic est Filius meus dilectus: planum erat, quod ad nullum alium vox illa referebatur, nisi ad Christum D. At verò modo in Jordane aderant simul Christus, & Baptista, & ne qui revocaret in dubium ad quem vox Patris dirigebatur, descendit Spiritus Sanctus Christum verum Dei filium ostendens: Et ne quid de Joanne id verbum dictum arbitraretur, venit Spiritus Sanctus, qui hujusmodi amovet dubitationem. Baptista Christi personam non cognoscebat determinatè, ut ipse testatur Joan. 1. n. 33. Et ego nesciebam eum: & qui misit me baptizare in aqua, ille dixit mihi: super quem videris Spiritum descendentem, & manentem super eum, hic est, qui baptizat in Spiritu Sancto. Cum Christus, & Baptista simul præsentes existant, ad discernendum quisnam est ille; qui baptizat in Spiritu Sancto; & est Filius Dei, descendit Spiritus Sanctus: Super quem videris Spiritum descendentem.

Spiritus Sanctus ostendit paternam vocem, non ad Joannem sed ad Christum referri.

Joan. 1.

Secundò, Venit Christus Jesus in hunc mundum tanquam Agnus, ut de ipso clamabat Isaias 49. n. 1. Emitte Agnum, Domine, dominatorem terræ: sic & nolter Baptista eum ostendebat! Ecce Agnus Dei, Joan. 1. n. 36. & cum modo in Jordanis aquis baptizatur, Vidit Spiritum Dei, descendentem sicut Columbam: & manentem super se: Ecce dominator universæ terræ qui Agnus est, cui Columba insidet. Sed quid Agnus, quid Columba ad dominandum, & subjiciendum orbem? Siq idem Agnina, Columbinave mansuetudo, ac lenitas, valde

Leni principis ingenio videntur Leones.

potens est ad fortissimos Leones, ac rapaces Prudent. aquilas subjiciendas, ac domandas. Sic canit Prudentius lib. Cathemert. hymno 3.

Agnus enim vice mirifica
Ecce Leonibus imperat:
Exagitantque truces aquilas
Per vaga nubila, perque natos
Sydere lapsa Columba fugat.

Tertiò, hic apparet Divinus Spiritus in figura Columbae: Vidit Spiritum Dei descendentem sicut Columbam, & venientem super se: At in Cœnaculo super Apostolos descendit sub ignitis linguis, ut scribitur Act. 2. n. 3. Et appa-
27. Actor. 2.

paruerunt illis dispersa lingua, tanquam ignis, & sedit super singulos eorum, & repleti sunt omnes Spiritu Sancto: Et cur super Apostolos descendit sub forma ignis? Respondet Occumenius ibidem; Lingua opus erat, qua Dei dona declararet, ac illustraret, que in modum ignis universa repugnancia corripere: Venit in figura linguæ, & ignis, ad publicanda, & declaranda accepta dona virtute Divini Spiritus; & etiam ad comburendum, ac destruendum quidquid contrarium erat; sed adhuc urget difficultas cur in cœnaculo in figura ignis, hic verò in Jordane sub forma Columbae? Occumenius ait: Considera verò quod apud Joannem; ut ab uno homine cognosceretur, in modum Columbae videtur descendens super caput Christi: quando autem multitudinem totam converti oportebat, tanquam ignis. In Jordane, ut à Joanne agnosceretur, sub Columbae specie apparet Divinus Spiritus, ut ostendatur puritas, innocentia, ac Christi lenitas: At in cœnaculo, in quo super Apostolos descendebat, constituens eos totius orbis doctores, sub forma ignis venit, denotans lucem doctrinæ, & vitæ, ac ardorem Charitatis, & zelum animarum, quibus resplendere, ac ardere tenentur prædicatores Evangelicæ.

Occumen.

Prædicatores lucem doctrinæ & vitæ, ardent charitate.

Quartò, D. Basilii Seleucus Orat. 2. ait: 18. Jordani fluente reservabatur mirabilior quadam de Christi Incarnatione prædicatio. Ideo Patre clamore prædicationem fecit, Spiritus volans indicium. Et videre eam inopinatam; in aquis matrix parabitur; qua cœlo crees pareret. O inaccessibleia mysteria! aqua pariebat, ut cœlo civis adscriberetur. In aquis Jordanis Pater, & Spiritus Sanctus Christi Divinitatem testantur, & Cœli aperiantur, ac si ex Spiritu, & aqua renascitur sint homines, ut ingrediantur cœli palatium, sic tam feliciter ex aquis nascimur, ut si ex parte nostra non detur aliquod impedimentum jam quasi ad gloriam elevari videmur: ad quod spectans Tertull. lib. de Baptismo, sic incipit: Felix sacramentum aquæ nostræ, omnes felicitates nascentis hominis ex aquis sacri Baptismatis quaerendæ sunt.

D. Basil. Sel.

Ab undis Baptismi felix auspicium humana salutis.

Cum Jonas mitteretur à Deo, ut prædicaret Ninive: Ipse verò surrexit, ut fugeret in Thar. 29. Joan. 1.

Joan. 1. n. 3. Dum autem fugiens navigaret per mare, exorta magna tempestas, compulsi sunt nautæ ut Jonam mitterent in mare; deglutus à bellua, post tres dies ad salutis portam pervenit. Quidam Propheta, quia inobediens extitit Dei mandatis, à Leone interfectus est, 3. Reg. 14. n. 34. Cur ergo Jonas non obediens Dei mandatis, & fugiens ab eo, à Leone non occiditur; sed mari traditur? Divina Providentia non intendebat mortem Jonæ; sed

Auspicium humana salutis ab D. Ambr.

sed ejus inobedientiæ reparationem, inde aquis traditur, ut ab eis desumeretur ejus salutis, ac felicitatis auspicium. Disponebat Deus totum negotium reparationis humanæ salutis ab aquis proveniendum esse. D. Ambros. lib. 5. in Hexameron. cap. 5. & ait: Quod de Iona signum loquar, quem cœtus excepit ad vitam, reddi ad prophetandi gratiam; Emendavit aqua, quem terrena deflexerant: psallebat in utero ceti, qui

morebat in terris, & ut utriusque elementi redemptio non præteratur, terrarum salus in mari ante præcessit: quia signum filii hominis, signum Iona. In utroque remedium; majus autem in mari pietatis exemplum, quoniam exceperunt pisces; quem homines resutarunt. Unde extitit augurium vitæ, ac salutis Prophecia ex aquis; nempe, Terrarum salus in mari ante præcessit.

CAPUT IV.

I.

UNC Jesus ductus est in desertum à Spiritu, ut tentaretur à diabolo. 2. Et cum jejunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esuriit. 3. Et accedens tentator dixit ei, si Filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant. 4. Qui respondens dixit, scriptum est, non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei. 5. Tunc assumpsit eum diabolus in sanctam Civitatem, &

statuit eum super pinnaculum Templi. 6. Et dixit ei, si Filius Dei es, mitte te deorsum, scriptum est enim, Quia Angelis suis mandavit de te, & in manibus tollent te, ne forè offendas ad lapidem pedem tuum. 7. Ait illi Jesus rursum, scriptum est, non tentabis Dominum Deum tuum. 8. Iterum assumpsit eum diabolus in montem excelsum valdè: & ostendit ei omnia regna mundi, & gloriam eorum. 9. Et dixit ei, Hæc omnia tibi dabo si cadens adoraveris me. 10. Tunc dixit ei Jesus, vade Satana: scriptum est enim: Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli servies. 11. Tunc reliquit eum diabolus: & ecce Angeli accesserunt, & ministrabant ei. 12. Cum autem audisset Jesus quod Joannes traditus esset, secessit in Galilæam. 13. Et relicta civitate Nazareth: venit, & habitavit Capharnaum maritimam, in finibus Zabulon, & Nephthali. 14. Ut adimpleretur, quod dictum per Isaiam Prophetam. 15. Terra Zabulon, & terra Nephthaim via maris trans Jordanem Galilææ gentium. 16. Populus, qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam: sedentibus in regione umbræ mortis, lux orta est eis. 17. Exinde capit Iesus prædicare, & dicere, Pœnitentiam agite: appropinquavit enim regnum Cœlorum. 18. Ambulans autem Iesus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, & Andræam fratrem ejus mittentes rete in mare serant enim piscatores. 19. Et ait illis, venite post me & faciam vos fieri piscatores hominum. 20. At illi continuo relictiis retibus, secuti sunt eum. 21. Et procedens inde, vidit alios duos fratres, Jacobum Zebedæi, & Joannem fratrem ejus in navi cum Zebedæo patre eorum, reficientes retia sua: & vocavit eos. 22. Illi autem statim relictiis retibus, & patre, secuti sunt eum. 23. Et circuibat Iesus totam Galilæam, docens in Synagogis eorum, & prædicans Evangelium regni: & sanans omnem languorem, & omnem infirmitatem in populo. 24. Et abiit opinio ejus in totam Syriam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, variis languoribus, & tormentis comprehensos, & qui dæmonia habebant, & lunaticos, & paralyticos, & curavit eos. 25. Et secuta sunt eum turbae multæ de Galilæa, Decapoli, & de Jerosolymis, & Judæa, & de trans Jordanem.

ARGUMENTUM CUM
Remissionibus.

primo, Vers. 1. Describitur Christi quadragenarium jejunium in deserto, & est explicatum 1. 1. in Ev. l. 3. c. 3.
Secundo, Vers. 18. Narrat Evangelista Christum D. ad suam sequen-

lam vocasse Petrum, & Andræam, Jacobum, & Joannem, quod explicavi tom. 2. cap. 8.
Tertiò, Vers. 18. Prædicat Iesus Evangelium Regni Dei in Galilæa, & sanat omnes infirmos, & languidos, qui ad ipsum concurrebant; quod

quod expendi tom. 2. in Evangelia, cap. 9.

Tentatur Christus.

Hoc Evangelium satis ample est explicatum à nobis, per quadraginta quatuor Quæstiones, tom. 1. lib. 3. cap. 3.

Vocantur Petrus, & Andræas.

QUÆSTIO I.

Quare Synagoga fundatur à Deo in una fraternitate; Ecclesia Evangelica in duplici?

1. Textus.

Hæc gloriola vocatio Apostolorum est explicata à nobis tom. 2. in Evangelia, c. 8. per decem & novem quæstiones: nunc addo, expendens quod ait Text. n. 18. Ambulans Iesus juxta mare Galilee, vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, & Andræam fratrem ejus: & statim n. 21. subdit, procedens inde, vidit alios duos fratres, Jacobum Zebedæi, & Joannem fratrem Quibus quatuor Apostolis vocatis Christus Dominus dedit principium ad suam Apostolatium, ac ad exordium suæ Ecclesiæ, sicut & initiavit Synagogam in aliis duobus fratribus Moïse, & Arone.

2. Unius maxime radicatur in sanguine, ac amicitia.

Quo maxime denotatur, quantum Divina Providentia in suo populo, ac Ecclesia semper intendit, ac voluerit summam unionem, ac concordiam; cum utriusque testamento, novo, & veteri, pro firmissimo fundamento apposuerit semper fraternam unionem. Unio, ac concordia maxime stabilitur sanguine, cohabitatione; amicitia, ac conversatione; satis vulgare est apud scripturarios, tribum Leviticam sæpè cum Regia tribu copulatam fuisse. 2. Paral. cap. 22. n. 12. ubi dicitur: Josabeth erat filia Regis Ioram, uxor Ioiada Pontificis: Luc. 1. num. 5. Erat Sacerdos quidam nomine Zacharias de vice Abia, & uxor illius nomine Elizabeth, quæ erat cognata Sancti. Virginis. Ibidem n. 36. Et ecce Elizabeth cognata tua: & tamen Sanctissima Deipara ex Juda trahebat Originem, ut est manifestum ex Paulo Hebræor. 7. n. 14.

3. Paral. 22. Luc. 1.

Si verò inquiras, cur Tribus regia, & Levitica, mutuo inter se uxores caperent: Optimè respondet Lyra: *Vi & Rex, qui præfesset in temporalibus, & Pontifex, qui præfesset in spiritualibus, essent, maxime concordantes, quod ad bonum populi regimen faciebat, &c.* Altissime disposuit Deus, ac firmare voluit unionem in suo populo, non solum per charitatem, quæ à gratia est, sed etiam per benevolentiam, quæ à natura fraternitatis, ac sanguinis oritur.

Hebr. 7. Lyra.

Quæstio tamen principaliter inquit: Cur Deus in Veteri Testamento super Moïse, & Aaron fratres posuit Synagogæ exordium: At Christus D. novam suam Ecclesiam Evangelicam, non super unam, sed super duplicem fraternitatem fundavit; quia cum gratia novi Testamenti sit uberior, perfectior, ac excellentior, ideo non in una fraternitate eam, ut Synago-

3. Summam unionem, ac concordiam Christus vult in sua Ecclesia.

gam, sed in duplici stabilivit, ac radicavit; pro hujus rei majori confirmatione nota, quod ad initium Synagogæ Moïsen, & Aaron separatim vocat Dominus; Moïsen de rubo ardente: Exod. 3. n. 14. Aaron monens, ut occurrat fratri suo tendenti in Ægyptum. Exod. 4. n. 27. At ad exordium suæ legis Evangelicæ, simul vocat conjunctim duos fratres Petrum, & Andræam, & Jacobum, & Joannem, ut ex geminata, ac duplicata simul conjuncta fraternitate existente in eodem loco, simul & occupata in eodem officio, mittente rete in mare, vel resciente, ut ex tanta fraternitate, tam invicem conjuncta, ac mutuo unita natura, & officio, summam unitatem in populo suo novo, quem creabat, indicaret. Imperfectus homin. 7. post vocatos duos fratres Petrum, & Andræam vocat alios duos fratres: Jacobum & Joannem, tunc ait: *Erant enim habitazione civis: dilectione concordantes, artificio pares, fraternitatis conjuncti pietate.* Attende ad sequentia: *Idè simul vocavit eos, ne tot bonis conjunctos dissimilis vocatio separaret: non dissimilis, sed simul vocat, ne diversa, ac dissimilis vocatio aliquam separationem in eos induceret, quos altissime, ac intimè volebat conjunctos in societatis adjumentum.*

Edificatur Templum magnificum à Salomone, & edificatur Templum magnificum, & valde amplum à Christo Jesu suæ Ecclesiæ. Pro Templi Salomonis fundamento multi reponuntur lapides prægrandes; ac excellentissimi: *Præcepit itaque Rex, scilicet servis, ut collegerent lapides grandes, lapides præciosos in fundamentum templi, & quadrarent eos.* 3. Reg. 5. n. 17. non sic verò pro fundamento Christiani Templi, seu Ecclesiæ Christi, de qua ait Paulus ad Ephesios 2. n. 20. *Superadificati super fundamentum Apostolorum, ipso summo angulari lapide Christo Iesu, in quo omnis edificatio constructa crescit, &c.* Cur ad Templum Jerosolymitanum multi lapides, ad nostrum verò templum Apostolicum, unus tantum lapis pro fundamento supponitur, qui est Christus Iesus, cujus Templum perfectus, ac excellentissimus futurum erat maxime dilatandum, quam illud antiquum? Inde in summa unione fundatur, ex qua omnia largissime crescent. *In quo omnis edificatio constructa crescit.* D. Zeno lib. 2. serm. 24. *In totius fabricæ fundamentis, non sicut in Iudæ templo plurimi, sed magnus, præclarus, præciosus, ac speciosus unus est lapis.*

Annuntians Isaias 32. n. 18. summam felicitatem populi Israelitici, ait: *Sedebit populus in pulchritudine pacis.* Septuaginta legunt: *Sedebit populus meus in civitate pacis:* quasi idem sit civitas pacis, quæ dicit unionem, ac conjunctionem populi; & pulchritudo populi, ut crescat, & augetur, maximeque fulgeat Joël. 1. splendore, ac nobilitate. Aliter Joel c. 1. n. 4. proponens ante oculos bella, ac seditiones quibus mandus cum suis Monachis inquietatur, ac perturbatur: *Residuum erucæ comedit locustæ, residuum locustæ comedit bruchus, residuum bruchi comedit rubigo:* Per hæc quatuor animalia, nempe, erucam, locustam, bruchum, rubiginem, significabantur à Propheta quatuor orbis Monarchiæ, quæ in orbis multum floruerunt, & magnis bellis inter se contenderunt; ita D. Hieronymus, Rupertus, Haymo, Hugo, Lyran.

Carthuf. Lyran. Carthusianus, & alii; & cur Isaias regnum Israeliticum vocat populum pulchritudinis, cum ait: *Populus meus sedebit in pulchritudine pacis.* Joel verò præcipuas Orbis Monarchiæ, vocat erucas, locustas, bruchum, rubiginem, si populus Israeliticus tanto splendore fulget, cur decantatissimæ orbis Monarchiæ vilibus ac foedis vermibus comparantur; loquitur Propheta de populo Israelitico in pace, ac unitate composito, ac coadunato, ex quo tota pulchritudo, ac elegantissima perfectio exoritur, & pullulat: *Sedebit populus meus in pulchritudine pacis:* Joël verò agebat de regnis; bellicosissimis, quæ mutuo se impugnabant, & magnis contentionibus premebantur: & cum se mutuo vorarent, nullam æstimationem poterant habere apud Deum, sed ut vilia, ac fœrida animalcula reputantur: ibi Rupertus ait: *Nec mirum, quod hæc regna sub hominibus verminum hujusmodi nominentur. Etenim contra hominum imbecillitatem, regna illa, quasi bestie fortes, atque feroces existerunt, sed coram Deo infirma, & fragilia, sive etiam exigua: anquam locustæ, vel ut eruca, quasi bruchus, seu rubigo reputata sunt, & vana fuit omnis pulchritudo eorum.*

Carthuf.

Cum unione, ac pace florescunt regna, cum bello vilescent.

Rupertus.

mationibus, ubi inquit: *Sponsa, neque cubiculum, nec cellam ingredi, nisi Rege introducente, presumit? tu irreverenter irruis, nec vocatus, nec introductus? Trahe me post te, ait illa; in odorem unguentorum tuorum curremus. Nunc autem trahit sua quemque voluptas, & odorem turpis lucri sedantes, quæstum æstimant pietatem, quorum certa est damnatio.* Inde postulat Sponsa à Deo trahi, ut ad nullum commodum temporale, sed ad solum Deum attendat.

QUÆSTIO II.

Quare Christus vocans suos discipulos, ait: Venite post me, cum Sponsa in Cantibus postulet trahi post illum?

6. Textus.

Text. in præsentia refert n. 19. Quod Iesus ait illis: *Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum:* quod satis latè explicavi citato cap. 8. quæst. 8. 9. & 10. ac 11. Cur nempe Dominus Apostolos vocat piscatores, & sub metaphora piscaturæ, Nunc verò adde ex jam ibi dictis.

7. D. Anast.

Ex D. Anastasio Sinaita lib. 6. Examini dicente: *Multifariam ergo, & multis modis ostendimus, quæ ex aquis quidem enata sunt animalia esse figuram gentium, quæ fuerunt aliquando in profundo ignorantia. Quamobrem & eorum piscatores effecit Christus suos discipulos: gentes jacebant in profundo, ac vastissimo ignorantia pelago, providit Deus piscatores discipulos suos, ut arte, ac rete prædicationis ab ipso foetido, ac ignorantia limo perducerent in viam salutis.*

8. Cantic. 1.

Quæstio principaliter inquit. Cur in præsentia Christus D. ait suis discipulis, *Venite post me:* cum tamen Sponsa Cantic. 1. n. 4. exoret, ut post ipsum trahatur, dicens: *Trahe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum.* Dicebat Iesus, ut venirent; illa tamen petebat trahi, & cur cum per Deum liceret venire; illa venire volebant, nisi à Deo tracta? Ad quod responderet sapientissimus Bæza tom. 5. de Christo figurato, lib. 9. cap. 10. §. 36. Cavebat sanè, ait in adeundo sacro munere, ab alio quam à Deo trahi, ne videretur aliam ibi, quam Deum spectare commoditatem temporalem, quæ esset illis lethalis, in cuius rei confirmationem adducit D. Bernardum in Decla-

Bæza. In officio Ecclesiastico non commo- dum temporale, sed Deum attendit.

tionibus, ubi inquit: *Sponsa, neque cubiculum, nec cellam ingredi, nisi Rege introducente, presumit? tu irreverenter irruis, nec vocatus, nec introductus? Trahe me post te, ait illa; in odorem unguentorum tuorum curremus. Nunc autem trahit sua quemque voluptas, & odorem turpis lucri sedantes, quæstum æstimant pietatem, quorum certa est damnatio.* Inde postulat Sponsa à Deo trahi, ut ad nullum commodum temporale, sed ad solum Deum attendat.

Respondeo secundo: Pro quo supponendum est ex D. Bernardo serm. 2. 1. & plenius ex Beda, quod Sponsa in præcitato loco loquitur in singulari, *trahit me*, & in plurali; *curremus*: quia Sponsa, seu Ecclesia Sancta in se una est; multos tamen habet filios, quorum nomine loquitur, ex quibus multi jacent in profundo cæno peccatorum, pro quibus Sponsa, seu Ecclesia exorat, ut trahantur ad penitentiam, ac justitiam, ad quam habent quandam cupiditatis renitentiam; quæ resistit charitati, & sequela Sponsi, & ideo ad eum trahi debet. Tractus enim vim, ac violentiam significat, trahi enim solent nolentes; & inviti, juxta illud.

Ducunt volentem, nolentem trahunt. Hoc posito ad propositam quæstionem dico, quod Christus vocans suos discipulos ait eis: *Venite post me:* quia voluntarios, ac spontaneos homines ad sui sequelam vocat, neminem cogit. Unde ipse dicebat: *Si quis vult venire post me, Matth. 16. At Ecclesia, ut mater dolens multos filios suos in peccatis detentos, ac demersos, postulat ut vi, ac efficacia divinæ gratiæ ab illis extrahantur ad salutes justitiæ, ac penitentia fructus.* Unde Christus D. loquens de conversione gentium; quæ sedebant in tenebris, ac umbra mortis, dicebat Joan. 6. n. 44. *Nemo venit ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum: Vi, nempe, ac efficacia gratiæ suæ.* D. Augustin. serm. 1. de verbis Apostoli, ait: *Non dixit, duxerit. Ista violentia cordi fit, non carni. Quid ergo miraris? Crede, & venis: ama, & traheris, Ne arbireris, istam asperam, molestamque violentiam. Dulcis est; suavis est, ipsa suavitas te trahit.*

Sub valde diversis figuris, ac symbolis proponitur in Scriptura Nabuchodonosor apud Ezechielem, & Daniellem. Nam Ezechiel. c. 17. n. 3. de eo: *Aquila grandis magnarum alarum, longo membrorum auctu, plena plumis, & varietate, venit ad Libanum.* Ipsumque sub figura bovis introduxit, Daniel. 4. n. 30. *Ex hominibus abjectus est, fœnum ut bos comedit: Quomodo tam diversa species in eo agnoscitur? Si aquila? cur & bos? Valde diversimodè se habent hæc duo animalia. Aquila celeri, ac præpeti volatu aërem penetrat; Bos verò lento gradu terram terit: Si ergo Nabuchodonosor velocitatem aquilæ denotat, quomodo tarditatem bovis etiam exprimit? Unde tam diversi, ac contrarii motus? Dicitur ipse *Aquila magnarum alarum, quia venit ad Libanum:* seu Jerosolymam, ut explicant D. Hieronymus, Rupertus, Hugo, Carthusianus, diripiens sacra vasa Templi, civitatem destruens, omnia spolia ejus secum deferens. Species verò bovis in eo certatur, cum pro sua superbia ad penitentiam reducit: *Donec cognoscas, quod dominatur Altissimus: Ecce hominum ingenium, quod ad rapinam,**

D. Bernard.

D. Bernard. Beda.

Homo in peccatis demersus; multa vi divina gratia trahendus.

Math. 16. Joan. 6.

D. August.

10. Ezech. 17.

Daniel. 4.

D. Hieron. Rupert. Hugo. Carthuf.